

Láska na dálku

Myslíte, že má cenu chození s klukem na dálku? Potkali jsme se na pár setkáních a rozuměli si spolu, ale on je z Prahy a já 120 km daleko.
(Verča, 14 let)

Ahoj Verčo,

díky za Tvoji otázku. Chození na dálku je věc, o které se taky nedá jednoznačně říct, že bude fungovat, nebo nebude. Opět to záleží na každé konkrétní dvojici, na tom, jak si její členové na takový vztah troulají, jak si věří v tom, že něco takového zvládnou a jak jsou motivováni k tomu to zvládnout. Někdo si na to netroufá, chce mít druhého člověka vždy poblíž, protože ho tak může lépe poznat. Vy jste ale nejspíš oba v podobném věku, takže vždycky je tu možnost, že jeden z vás půjde například na školu, která je v nějakém městě blíž k tomu druhému; vyhlídky tedy mohou být v tomto směru pozitivní a ze vztahu na dálku se může stát „normální“ vztah (ve smyslu vzdálenosti). Pokud ale stále budete oba tak daleko od sebe, může mít smysl i dopisování nebo jiná forma komunikace, jejímž prostřednictvím se budete dělit o názory, vzájemně se obohacovat a sdílet – i přátelství může mít velkou hodnotu. A nemusí to u něj končit. Je dobré být otevřená pro všechny možnosti, vztah na dálku nemusíš úplně zavrhnout v případě, že je tu oboustranný zájem na něm pracovat, protože podmínky se vždy mohou změnit. Zároveň je dobré mít na paměti důležitost osobního kontaktu, pokud bude oboustranná chuť přizpůsobovat podmínky tomu, abyste se mohli také alespoň občas cíleně vidat a trávit spolu čas.

Milá Verčo, přeji Ti hodně trpělivosti a moudrosti při rozhodování a pokoj v srdci, že máš-li být spolu, vaše současná vzdálenost nemusí být překážkou.

Ať se Ti ve všem daří!

Mgr. Marie Kameníková, psycholožka

Prázdninové ohlédnutí

Byl černovlasý, vysoký, měl modré oči a nastoupil do stejného kupé, ve kterém jsem do té doby otráveně seděla já. Okamžitě jsem mamce odpustila. Teď už se mi cesta od babičky s obrovskou taškou okurek na zavařování nezdála vůbec tak hrozná jako na začátku.

„Týjo, docela se urodilo,“ usmál se na mě s pohledem na okurky, které vyčuhovaly z tašky všude kolem. A tak jsme si začali povídat. Cesta nám rychle ubíhala (mně se zdálo, že až moc rychle), ale telefonní čísla jsme si vyměnili stihli ☺. A tak začalo naše dopisování, chatování a telefonování. Martin totiž bydlel 100 km daleko od nás, takže jsme se osobně potkávali jenom málo.

Blížili se prázdniny a s nimi puták, tábor, na který jsem se každý rok těšila. S Martinem jsme se domluvili, že pojede s námi, takže určitě chápete, že tentokrát jsem se těšila úplně mega ☺ Sešli jsme se u kostela jako každý rok, ověšení bágama. Na Martina jsem byla náležitě pyšná. Holky jenom nenápadně okukovaly toho nádherného kluka, který ale chodí se mnou. První a druhý den jsme si všichni pořádně užili. Srandičky a naše hulákání se neslo po širokém okolí, zatím nás ještě nebolely nohy ani záda.

Ale další den se to mělo změnit. Od rána totiž přišlo, takže jsme všichni rozespale skládali stany a rychle se balili na další cestu. Z vedlejšího klučičího stanu jsem uslyšela dost peprnou nadávku. Nejdřív letěly boty, a potom hned Martin. „To snad není pravda, mám puchýř jak blázen, já se na to můžu vykašlat, dál už nejdu!“ Sice šel, protože mu nic jiného nezbyvalo, ale nálada, i když odpoledne už hezky svítilo sluníčko, mu poklesla na bod mrazu. Ostatní kluci se hecovali, sem tam pomohli holkám, když bylo potřeba, ale Martin byl našťavaný a nevíšal si ani mě. Zkrátím to, ten puták se moc nepovedl. Zjistila jsem, že Martina vlastně neznám. A že sms, chat a volání jsou pro vztah málo.

Byl vysoký, černovlasý, měl krásně modré oči, ale já už vím, že pro vztah jsou důležitější daleko jiné hodnoty.

Jana